

1

Ik kreeg geen lucht.

Er zat een hand voor mijn mond en iemand schudde me aan mijn schouder wakker uit een diepe slaap. In luttele seconden schoten er tig uitzinnige gedachten door mijn hoofd. Het was zover. Mijn ergste nachtmerrie kwam uit.

Ze zijn er! Ze komen me halen!

Ik knipperde met mijn ogen en staarde wild om me heen in de donkere kamer, tot ik mijn vaders gezicht zag. Volkomen in de war hield ik op met schoppen. Hij liet me los, deed een stap achteruit en keek me met een kille blik aan. Met een wild kloppend hart ging ik rechtop in bed zitten. ‘Pap?’

‘Sydney. Je werd maar niet wakker.’

Ach ja. Hij had me doodsangsten aangejaagd, maar dit was zijn enige excuus.

‘Kleed je aan en maak jezelf toonbaar,’ ging hij verder. ‘Snel en stil. Ik zie je beneden in de studeerkamer.’

Ik zette grote ogen op, maar sprak hem niet tegen. Er was maar één acceptabel antwoord: ‘Ja, papa. Natuurlijk.’

‘Ik ga je zus wakker maken.’ Hij draaide zich om naar de deur en ik sprong mijn bed uit.

‘Zoe?’ vroeg ik verbaasd. ‘Waarom?’

‘Shh,’ reageerde hij nijdig. ‘Vooruit, schiet op. En denk eraan: doe het zachtjes. Maak je moeder niet wakker.’

Zonder verder nog iets te zeggen trok hij de deur achter zich dicht. Ik staarde hem na. De paniek die nog maar net was weggeëbd, kwam weer in alle hevigheid opzetten. Waar had hij Zoe voor nodig? Hij maakte me alleen maar midden in de nacht wakker voor alchemistendingen en daar had zij helemaal niets mee. Ik ook niet meer, formeel gezien, sinds ik afgelopen zomer wegens slecht gedrag voor onbepaalde tijd was geschorst. En als het nou daarmee te maken had? Dat ik uiteindelijk toch naar een heropvoedingscentrum werd gebracht en Zoe mij moest vervangen?

Heel even begon alles om me heen te draaien en ik pakte mijn bed vast om niet te vallen. Heropvoedingscentra. Jonge alchemisten als ik kregen daar de zenuwen van. Het waren mysterieuze plekken waar je naartoe werd gesleurd als je een te hechte band met vampiers had gekregen, om je je dwalingen te laten inzien. Wat daar precies gebeurde was geheim; een geheim waar ik nooit achter hoopte te komen. Ik wist bijna zeker dat ‘heropvoeden’ een mooi woord was voor ‘hersenspoelen’. Ik heb maar één keer iemand gezien die er was geweest en, echt hoor, die was gewoon een soort zombie geworden. Ik wilde er niet eens aan denken wat ze hem aangedaan konden hebben...

O jee, wat had mijn vader nou gezegd: ik moest opschieten! Ik probeerde de angst van me af te schudden. Ik herinnerde me ook zijn andere waarschuwing en zorgde ervoor dat ik stilletjes te werk ging. Mijn moeder sliep altijd heel licht. Normaal gesproken zou het niet erg zijn als ze ons op alchemistenbezigheden betrapte, maar de laatste tijd moest ze niet zoveel meer hebben van de werkgevers van haar man (en haar dochter). Sinds vorige

maand, toen pissige alchemisten mij voor de deur van mijn ouders hadden afgeleverd, was het in dit huishouden ongeveer even gezellig als in een strafkamp. Mijn ouders smeten elkaar de ergste dingen naar het hoofd en mijn zus Zoe en ik liepen continu op onze tenen.

Zoe.

Waarom had hij Zoe nodig?

Die vraag brandde op mijn lippen terwijl ik me haastig aankleedde. Ik wist wat ‘toonbaar’ betekende. Een spijkerbroek en een T-shirt aanschieten was uit den boze. In plaats daarvan trok ik een nette grijze broek en een kraakheldere witte blouse aan. Daar ging een antracietgrijs vest overheen, dat ik keurig om mijn middel bond met een zwarte ceintuur. Een ketting met een klein gouden kruisje was het enige sieraad dat ik altijd per se om wilde hebben.

Mijn haar was een iets groter probleem. Zelfs na twee uur slapen stond dat al alle kanten op. Ik streek het zo goed en zo kwaad als het ging glad en spoot er toen een dikke laag lak op, in de hoop dat dat me door wat er dan ook komen ging, heen zou helpen. Een klein beetje poeder was de enige make-up die ik opdeed. Ik had geen tijd voor iets anders.

Het gehele proces kostte me hooguit zes minuten, wat misschien wel een verbetering van mijn persoonlijk record was. Ik spurte uiterst geruisloos de trap af om, wederom, mijn moeder niet wakker te maken. Het was donker in de woonkamer, maar achter de niet geheel gesloten deur van mijn vaders studeerkamer zag ik licht schijnen. Ik beschouwde dat als een uitnodiging en duwde de deur open om naar binnen te glippen. Een gedempt gesprek stokte bij mijn entree. Mijn vader nam me van top tot teen op en toonde zijn goedkeuring op de manier die hij het beste kende: door simpelweg geen kritiek te uiten.

‘Sydney,’ zei hij kortaf. ‘Volgens mij ken je Donna Stanton al!’

De geduchte alchemist stond met over elkaar geslagen armen bij het raam en zag er nog net zo stoer en mager uit als ik me herinnerde. Ik had recentelijk veel tijd met Stanton doorgebracht, maar haar een vriendin noemen zou overdreven zijn; zeker omdat wij tweeën als gevolg van bepaalde acties mijnerzijds onder een soort ‘vampierhuisarrest’ waren geplaatst. Maar als ze al enige wrok tegen me koesterde, dan liet ze daar niets van blijken. Ze begroette me met een beleefde hoofdknik en straalde een en al zakelijkheid uit.

Er waren nog drie andere alchemisten in de kamer, allemaal mannen. Ze werden aan mij voorgesteld als Barnes, Michaelson en Horowitz. De eerste twee waren van de leeftijd van Stanton en mijn vader. Horowitz was jonger, halverwege de twintig. Hij was bezig met het klaarleggen van tatoeagespullen. Ze gingen allemaal net zo gekleed als ik: informeel zakelijk in non-descripte kleuren. Het was altijd de bedoeling om er netjes uit te zien zonder de aandacht te trekken. De alchemisten speelden al eeuwen MIB-agenten, lang voordat mensen droomden over leven op andere planeten. Bij de juiste lichtinval was er op ieders gezicht net zo'n lelietatoeage te zien als ik had.

Ik begon het weer benauwd te krijgen. Was dit soms een soort ondervraging? Wilden ze beoordelen of mijn besluit om een verraderlijk vampiermeisje te helpen mijn loyaliteit had aangetast? Ik sloeg mijn armen over elkaar en trok een neutraal gezicht in de hoop er cool en zelfverzekerd uit te zien. Als ik nog een kans had om voor mezelf op te komen, dan zou ik die met beide handen aangrijpen.

Voordat iemand een woord kon uitbrengen, kwam Zoe

binnen. Ze deed de deur achter zich dicht en keek met grote ogen doodsbang om zich heen. De studeerkamer van onze vader was enorm – hij had er een stuk voor aan ons huis gebouwd – en er was genoeg plek voor alle aanwezigen. Maar toen ik mijn zus het tafereel in zich zag opnemen, wist ik dat ze zich verstikt en in de val gelokt voelde. Ik keek haar aan en probeerde haar zonder woorden gerust te stellen. Dat moest gewerkt hebben, want ze kwam snel naast me staan en keek iets minder angstig.

‘Zoe,’ zei mijn vader. Hij liet haar naam in de lucht hangen op die typische manier van hem; zijn manier om ons duidelijk te maken dat hij teleurgesteld was. Ik had meteen in de gaten waarom. Zoe had een spijkerbroek en een oud sweatshirt aangetrokken en twee schattige, maar slordige vlechten in haar bruine haar gemaakt. Naar iemand anders maatstaven zou ze ‘toonbaar’ zijn geweest, maar niet naar die van mijn vader. Ik voelde dat ze zich tegen me aandrukte en ik probeerde mezelf groter te maken. Toen hij zich ervan verzekerd had dat zijn afkeuring was overgekomen, stelde mijn vader Zoe voor aan de anderen. Stanton gaf haar hetzelfde beleefde knikje dat ze mij geschonken had en wendde zich toen tot mijn vader.

‘Ik begrijp het niet, Jared,’ zei ze. ‘Wie van de twee wil je gebruiken?’

‘Tja, dat is nou juist het probleem,’ antwoordde mijn vader. ‘Er is verzocht om Zoe... maar ik vraag me af of zij er klaar voor is. Sterker nog: ik weet dat ze dat niet is. Ze heeft alleen de meest basale training gevolgd. Maar in het licht van Sydneys recente... ervaringen...’

In gedachten begon ik onmiddellijk de puzzelstukjes op hun plek te leggen. Ten eerste – en tevens het meest belangrijke – leek het erop dat ik niet naar een heropvoedingscentrum gestuurd zou worden. Nog niet, tenminste.

Dit ging ergens anders over. Mijn aanvankelijke vermoeden klopte: er was een of andere missie of opdracht op komst en iemand wilde dat Zoe inviel omdat zij, in tegenstelling tot bepaalde andere gezinsleden, een blanco strafblad had wat betreft het verraden van de alchemisten. Mijn vader had gelijk: ze had slechts de basisvaardigheden geleerd. Dit werk was erfelijk en ik was jaren geleden gekozen als de volgende alchemist in de familie Sage. Ze waren voorbijgegaan aan mijn oudere zus Carly; zij studeerde nu en was te oud. In plaats daarvan had hij Zoe opgeleid als reserve, voor het geval mij iets zou overkomen, zoals een verkeersongeluk of een afrekening door vampiers.

Ik deed een stap naar voren zonder te weten wat ik ging zeggen. Het enige wat ik zeker wist, was dat ik níét van plan was Zoe te laten meeslepen in de intriges van de alchemisten. Ik ging nog liever naar een heropvoedingscentrum dan dat ik haar veiligheid op het spel zou zetten – en dat wilde wat zeggen. ‘Ik heb met een commissie gesproken over wat ik gedaan heb,’ zei ik. ‘En ik had de indruk dat ze begrip konden opbrengen voor mijn beweegredenen. Ik ben volledig gekwalificeerd voor welke opdracht dan ook, veel beter dan mijn zus. Ik heb een schat aan ervaring opgedaan; ik beheers dit vak tot in de puntjes.’

‘Een beetje te veel ervaring als ik me niet vergis,’ zei Stanton droogjes.

‘Dan zou ik wel iets meer willen weten over die “beweegredenen”,’ zei Barnes, terwijl hij met zijn vingers aanhalingstekens in de lucht maakte bij dat laatste woord. ‘Ik sta niet echt te springen om een half opgeleid meisje voor de leeuwen te gooien, maar ik vind het ook moeilijk te verteren dat iemand die een vampiercrimineel heeft geholpen “volledig gekwalificeerd” is.’ Weer maakte hij dat aanmatigende gebaar.

Ik keek hem vriendelijk glimlachend aan en maskeerde mijn woede. Met het tonen van mijn ware gevoelens bereikte ik niets. 'Dat begrijp ik, meneer. Maar Rose Hathaway is onschuldig verklaard aan het haar ten laste gelegde. Dus formeel gezien heb ik geen crimineel geholpen. Uiteindelijk is mede door mijn toedoen de echte moordenaar opgepakt.'

'Dat kan dan wel zo zijn, maar wij – en jij – wisten indertijd niet zeker dat ze "onschuldig" was,' zei hij.

'Dat besef ik,' zei ik. 'Maar dat geloofde ik wel.'

Barnes snoof verontwaardigd. 'Dat is nou juist het probleem. Je had moeten geloven wat de alchemisten je vertelden, in plaats van achter je eigen vergezochte theorieën aan te hollen. Je had op zijn minst het bewijsmateriaal dat je nog wél verzameld had aan je superieuren moeten geven.'

Bewijsmateriaal? Hoe kon ik uitleggen dat ik niet zozeer door bewijsmateriaal gedreven werd om Rose te helpen als wel door een instinctmatig gevoel dat ze de waarheid vertelde? Ik wist dat zij dat nooit zouden begrijpen. Ons was allemaal geleerd het slechtste van haar soort te denken. Ik had er niets aan hun te vertellen dat ik haar eerlijk en oprecht had gevonden. Hun vertellen dat ik door een andere vampier gechanteerd was om haar te helpen, zou me nog erger in de problemen brengen. Er was slechts één argument dat de alchemisten naar alle waarschijnlijkheid zou kunnen overtuigen.

'Ik... Ik heb niemand iets verteld omdat ik met alle eer wilde gaan strijken. Ik hoopte dat als ik de waarheid zou achterhalen, ik gepromoveerd zou worden en een betere betrekking zou krijgen.'

Het kostte me elk greintje zelfbeheersing dat ik bezat om dat met een uitgestreken gezicht te zeggen. Het voelde vernederend om een dergelijke bekentenis af te leggen.

Alsof ik me echt door ambitie tot zulk extreem gedrag zou laten verleiden! Maar goed, zoals ik al verwacht had, was dit wel iets wat de andere alchemisten begrepen.

Michaelson haalde zijn neus op. 'Misplaatst, maar niet geheel verrassend gezien haar leeftijd.'

De andere mannen keken al net zo meewarig, zelfs mijn vader. Alleen Stanton leek te twijfelen, maar goed, zij had meer meegemaakt van het fiasco dan de anderen.

Mijn vader liet zijn blik langs de aanwezigen dwalen, in afwachting van andere opmerkingen. Toen die uitbleven, haalde hij zijn schouders op. 'Als niemand bezwaar heeft, heb ik liever dat we Sydney gebruiken. Niet dat ik begrijp waar jullie haar voor nodig hebben.' Er zat een licht beschuldigende ondertoon in zijn stem omdat hij nog niet op de hoogte was gebracht. Jared Sage vond het niet fijn om in het ongewisse gelaten te worden.

'Ik heb er niets op tegen om het oudere meisje te gebruiken,' zei Barnes. 'Maar hou die jongere wel in de buurt tot de anderen hier zijn, voor het geval zij er iets op tegen hebben.' Ik vroeg me af hoeveel 'anderen' er nog zouden komen. Mijn vaders studeerkamer was geen stadion. En nog wat: hoe meer mensen er kwamen, hoe belangrijker deze zaak blijkbaar was. Ik kreeg het koud toen ik me afvroeg wat voor opdracht dit zou kunnen zijn. Ik had gezien hoe alchemisten grote rampen met slechts een of twee mensen hadden verdoezeld. Hoe kolossaal moest iets zijn om zoveel hulp te vereisen?

Voor het eerst deed Horowitz zijn mond open. 'Wat willen jullie dat ik doe?'

'Sydney herinkten,' zei Stanton gedickeerd. 'Zelfs als ze niet gaat. Het kan geen kwaad om de betoveringen te versterken. En het heeft geen zin om Zoe te tatoeëren tot we weten wat we met haar gaan doen.'

Mijn ogen schoten naar de zichtbaar ongerepte – en

bleke – wangen van mijn zus. Ja. Zolang daar geen lelie op zat, was ze vrij. Als die tatoeage eenmaal je huid sierde, was er geen weg meer terug: dan hoorde je bij de alchemisten.

De werkelijke betekenis daarvan was pas in het afgelopen jaar met een schok tot me doorgedrongen. Toen ik jong was, had ik er in ieder geval nooit bij stilgestaan. Al vanaf heel jonge leeftijd had mijn vader mij ingeprent hoe rechtmatig ons werk was. Ik geloofde nog steeds in die rechtmatigheid, maar ik zou het fijn gevonden hebben als hij ook had verteld dat deze schone taak zo'n groot deel van mijn leven in beslag zou nemen.

Horowitz had aan de andere kant van mijn vaders studeerkamer een tafel uitgeklapt. Hij klopte erop en keek me vriendelijk glimlachend aan. 'Ga maar liggen,' zei hij. 'Het is zo gepiept.'

Barnes wierp hem een afkeurende blik toe. 'Nou, zeg. Je mag best wat meer respect voor dit ritueel tonen, David.'

Horowitz haalde zijn schouders op. Hij hielp me te gaan liggen en aangezien ik te bang voor de anderen was om openlijk terug te lachen, hoopte ik dat mijn ogen mijn dankbaarheid zouden tonen. Doordat hij weer glimlachte, wist ik dat hij het begrepen had. Ik draaide mijn hoofd om en zag dat Barnes plechtig een zwart koffertje op een bijzettafeltje zette. De andere alchemisten kwamen bij hem staan en vouwden hun handen voor zich. Barnes moest de hiërofant zijn, besepte ik. De meeste dingen die de alchemisten deden, hadden een wetenschappelijke oorsprong, maar sommige taken vereisten goddelijke assistentie. Ons hoofddoel – mensen beschermen – was tenslotte gebaseerd op de overtuiging dat vampiers onnatuurlijk waren en tegen Gods grote plan indruisten. Daarom werkten onze hiërofantten – onze priesters – zij aan zij met onze wetenschappers.

‘O Heer,’ zei hij plechtig, terwijl hij zijn ogen sloot. ‘Zegen deze elixers. Verwijder de kwalijke smetten die ze dragen, zodat hun bezielende kracht doorstraalt naar ons, uw dienaren.’

Hij maakte het koffertje open en haalde er vier kleine flesjes uit, die elk gevuld waren met een donkerrode vloeistof. Er zaten etiketten op die ik niet kon lezen. Met een vaste hand en een geoefend oog schonk Barnes afgemeten hoeveelheden uit elk flesje in een grotere fles. Vervolgens haalde hij een piepklein zakje met poeder tevoorschijn dat hij bij het mengsel strooide. Ik voelde iets zinderen in de lucht en de inhoud van de fles veranderde in goud. Hij gaf de fles aan Horowitz, die al klaarstond met een naald. Iedereen ontspande zich: het ceremoniële gedeelte was voorbij.

Ik draaide gehoorzaam mijn wang naar hem toe. Even later viel Horowitz’ schaduw over me heen. ‘Het prikt een beetje, maar het voelt heel anders dan echt tatoeëren. Ik werk het gewoon wat bij,’ legde hij vriendelijk uit.

‘Dat weet ik,’ zei ik. Ik was al eerder geherinkt. ‘Bedankt.’

De naald doorboorde mijn huid en ik probeerde geen krimp te geven. Het prikte inderd  d, maar zoals hij al had gezegd: Horowitz zette geen nieuwe tatoeage. Hij injecteerde simpelweg kleine hoeveelheden inkt in mijn bestaande tatoeage om die opnieuw op te laden. Ik beschouwde dit als een goed teken. Zou mocht dan nog niet buiten gevaar zijn, maar ze zouden deze moeite vast niet nemen als ze me gewoon naar een heropvoedingscentrum wilden sturen.

‘Kun je ons vertellen wat er aan de hand is terwijl we wachten?’ vroeg mijn vader. ‘Mij is alleen verteld dat jullie een meisje nodig hadden.’ Hij zei het op een manier alsof het om iets onbelangrijks ging. Ik onderdrukte een golf van woede jegens mijn vader.

‘Er is een probleem,’ hoorde ik Stanton zeggen. Eindelijk zou ik wat antwoorden krijgen. ‘Bij de Moroi.’

Ik slaakte een kleine zucht van opluchting. Beter zij dan de Strigoi. Bij elk ‘probleem’ waar de alchemisten mee te maken kregen, was altijd een van de vampierrassen betrokken en ik zou zonder aarzelen voor de levende, niet-moordzuchtige soort kiezen. Zij leken soms bijna menselijk (hoewel ik dat nooit tegen iemand zou zeggen) en leefden en stierven net als wij. Strigoi waren daarentegen wangedrochten. Ondode, moordlustige vampiers die op twee manieren geschapen werden: de eerste was door iemand die door een Strigoi was leeggezogen vervolgens Strigoibloed toe te dienen; de andere was alleen weggelegd voor Moroi: als zij iemand het leven benamen door te veel bloed te drinken, transformeerden ze zelf in Strigoi. Een probleem met de Strigoi eindigde meestal met minimaal één dode.

Er schoten allerlei mogelijke scenario’s door mijn hoofd toen ik bedacht welke kwestie de alchemisten vannacht tot actie zou hebben aangezet: een mens die iemand met vampiertanden had gezien, een voeder die ontsnapt was en de openbaarheid had gezocht, een Moroi die behandeld was door mensendokters... Met dat soort problemen kregen wij alchemisten het meest te maken; problemen die ik door mijn opleiding moeiteloos kon aanpakken en verdoezelen. Waarom ze voor die problemen een ‘meisje’ nodig hadden, was echter een raadsel.

‘Je weet dat ze afgelopen maand hun meisjeskoningin hebben gekroond,’ zei Barnes. Hij deed geen moeite zijn minachting te verbergen.

Iedereen in de kamer mompelde instemmend. Natuurlijk wisten we dat. De alchemisten hielden het politieke reilen en zeilen van de Moroi nauwlettend in de gaten. Weten waar de vampiers mee bezig waren, was cruciaal

om hen voor de rest van de mensheid verborgen te houden – en om de rest van de mensheid tegen hen te beschermen. Dat was onze taak: onze broeders beschermen. ‘Ken uw vijand’ werd bij ons heel serieus genomen. Het meisje dat de Moroi tot koningin hadden gekozen, Vasilisa Dragomir, was achttien, net als ik.

‘Ontspan,’ zei Horowitz vriendelijk.

Ik had me niet gerealiseerd dat ik mijn spieren gespannen had. Ik probeerde te relaxen, maar door het denken aan Vasilisa Dragomir dacht ik vanzelf aan Rose Hathaway. Zenuwachtig vroeg ik me af of ik misschien niet wat te snel had aangenomen dat ik uit de problemen was. Gelukkig vertelde Barnes gewoon verder, zonder mijn indirecte connectie met de meisjeskoningin en haar metgezellen ter sprake te brengen.

‘Welnu, voor sommige van hen is dat net zo schokkend als het voor ons is. Er is veel verzet en onenigheid. Niemand heeft geprobeerd om het meisje Dragomir aan te vallen, maar dat komt waarschijnlijk omdat ze zo scherp bewaakt wordt. Dus hebben haar vijanden, naar het schijnt, een omweg gevonden: haar zus.’

‘Jill,’ zei ik, voordat ik er erg in had. Horowitz slaakte een geïrriteerde zucht omdat ik bewoog en ik had er meteen spijt van dat ik de aandacht op mezelf en mijn kennis over de Moroi gevestigd had. Desondanks flitste er een beeld van Jill Mastrano door mijn hoofd: lang en irritant slank, zoals alle Moroi, met grote, lichtgroene ogen die altijd nervositeit uit leken te stralen. Maar daar had ze dan ook een goede reden voor: op haar vijftiende had Jill ontdekt dat ze Vasilisa’s onwettige zus was, waardoor ze het enige andere lid van hun koninklijke familie was. Ook zij was betrokken geweest bij de ellende die ik mezelf de afgelopen zomer op mijn hals had gehaald.

‘Jullie kennen hun wetten,’ vervolgde Stanton na een

gespannen stilte. Aan de manier waarop ze dat zei, was duidelijk te merken wat wij van die Moroi-wetten vonden. Een gekozen monarch? Dat sloeg nergens op, maar wat kon je anders verwachten van onnatuurlijke wezens als vampiers? 'Vasilisa moet één familielid hebben om op de troon te kunnen blijven. Daarom hebben haar vijanden besloten dat als ze haar niet rechtstreeks uit de weg kunnen ruimen, ze dat met haar familie doen.'

De onuitgesproken betekenis daarvan veroorzaakte een rilling langs mijn rug en opnieuw deed ik zonder na te denken mijn mond open: 'Is er iets met Jill gebeurd?' Ik had deze keer in elk geval een moment gekozen waarop Horowitz zijn naald bijvulde, dus kwam mijn tatoeage niet in gevaar.

In gedachten zag ik de bestraffende blik in mijn vaders ogen voor me en ik beet op mijn lip om te voorkomen dat ik nog iets zei. Bezorgdheid tonen voor een Moroi was, gezien mijn penibele situatie, wel het laatste wat ik wilde doen. Ik was niet echt gehecht aan Jill, maar het idee dat iemand zou proberen een vijftienjarig meisje te vermoorden – net zo oud als Zoe – was ontstellend, van welk ras ze ook was.

'Dat is onduidelijk,' zei Stanton peinzend. 'We weten dat ze aangevallen is, maar we kunnen er niet achter komen of ze daarbij letsel heeft opgelopen. Hoe dan ook, het gaat nu goed met haar, maar de aanval heeft aan het hof plaatsgevonden, wat erop wijst dat ze verraders in de hoogste kringen hebben.'

Barnes snoof vol afgrijzen. 'Vind je het gek? Het is mij een raadsel dat hun ras zo lang heeft kunnen overleven zonder dat ze zich tegen elkaar hebben gekeerd.'

Er werd instemmend gemompeld.

'Belachelijk of niet, een burgeroorlog is uit den boze,' zei Stanton. 'Sommige Moroi hebben hun protesten naar

buiten gebracht en de aandacht getrokken van de mensen-media. Dat kunnen we niet toestaan. Een stabiele regering is voor ons van het uiterste belang en dat betekent dat we moeten instaan voor de veiligheid van dit meisje. Ze kunnen dan misschien zichzelf niet vertrouwen, maar ons wel.'

Het had geen zin om erop te wijzen dat de Moroi de alchemisten niet echt vertrouwden. Maar aangezien wij er geen enkel belang bij hadden om de Moroi-monarch of haar familie te doden, waren we vermoedelijk betrouwbaarder dan sommige anderen.

'We moeten het meisje laten verdwijnen,' zei Michaelson. 'In elk geval totdat de Moroi de wet die Vasilisa's troon zo wankel maakt, hebben kunnen wijzigen. Het is op dit moment niet veilig om Mastrano te laten schuilen bij haar eigen volk, dus moeten we haar verbergen onder mensen.' De minachting droop van zijn woorden. 'Maar het is noodzakelijk dat ze ook verborgen blijft vóór mensen. Ons ras mag niet weten dat dat van hen bestaat.'

'Na overleg met de hoeders hebben we een locatie gekozen waar ze volgens ons allemaal beschermd is – zowel tegen Moroi als tegen Strigoi,' zei Stanton. 'Maar om er zeker van te zijn dat zij – en degenen bij haar – onvindbaar blijven, zullen er alchemisten aanwezig moeten zijn die zich volledig wijden aan haar behoeften, voor het geval zich complicaties voordoen.'

Mijn vader zei spottend: 'Dat is een verspilling van onze middelen. En dan heb ik het nog niet eens over hoe ondraaglijk het zal zijn voor wie er dan ook bij haar moet blijven.'

Ik kreeg een slecht gevoel over wat er komen ging.

'Dat is waar we Sydney voor nodig hebben,' zei Stanton. 'Wij zouden het fijn vinden als zij een van de alchemisten is die Jillian begeleidt.'

‘Wat?’ riep mijn vader uit. ‘Dat kun je niet menen.’

‘Waarom niet?’ Stantons toon was kalm en effen. ‘Ze verschillen niet veel qua leeftijd, dus zal het geen argwaan wekken als ze samen zijn. En Sydney kent het meisje al. Het zal voor haar vast minder “ondraaglijk” zijn om tijd met Jill door te brengen dan voor andere alchemisten.’

De boodschap was luid en duidelijk: ik was nog niet bevrijd van mijn verleden. Nog niet. Horowitz stopte even en tilde de naald op, zodat ik iets kon zeggen. Mijn hoofd tolde. Er werd een reactie verwacht. Ik wilde niet te zeer van streek klinken door het plan. Ik moest mijn goede naam onder de alchemisten in ere herstellen en mijn bereidheid tonen om bevelen op te volgen. Maar ik wilde nou ook niet de indruk wekken dat ik me ontzettend op mijn gemak voelde bij vampiers of hun halfmenselijke tegenhangers, de dhampiers.

‘Het is nooit leuk om bij hen in de buurt te zijn,’ zei ik voorzichtig op koele en minachtende toon. ‘Het maakt niet uit hoe vaak je het doet. Maar ik zal doen wat nodig is om ons – en alle anderen – te beschermen.’ Ik hoefde niet uit te leggen dat ‘alle anderen’ mensen betekende.

‘Nou, zie je wel, Jared?’ Barnes leek tevreden met het antwoord. ‘Het meisje kent haar plicht. We hebben al een aantal dingen geregeld, waardoor het gladjes zou moeten verlopen, en we zullen haar daar echt niet in haar eentje naartoe sturen – zeker omdat het Moroi-meisje ook niet alleen zal zijn.’

‘Hoe bedoel je?’ Mijn vader was zo te horen nog steeds niet blij met dit alles en ik vroeg me af wat hem het meest dwarszat. Dacht hij echt dat ik gevaar zou kunnen lopen? Of was hij gewoon bang dat mijn loyaliteit nog meer in het gedrang zou komen als ik meer tijd met Moroi doorbracht? ‘Hoeveel van hen gaan er dan mee?’

‘Ze sturen een dhampier,’ zei Michaelson. ‘Een van hun

hoeders, wat mij persoonlijk geen enkel probleem lijkt. De locatie die we gekozen hebben, zou vrij van Strigoï moeten zijn, maar als dat niet zo is, kunnen zij beter tegen die monsters vechten dan wij! Hoeders waren speciaal opgeleide dhampiers die als lijfwachten dienden.

‘Zo,’ zei Horowitz, terwijl hij een stap achteruit deed. ‘Je kunt gaan zitten.’

Ik gehoorzaamde en onderdrukte de neiging mijn wang aan te raken. Het enige wat ik voelde was het prikkerige effect van de naald, maar ik wist dat krachtige magie zich nu een weg door mijn lichaam baande, magie die me een bovenmenselijk immuunsysteem zou geven en me ervan zou weerhouden om met gewone mensen over vampierkwesties te praten. Ik probeerde niet te denken aan dat andere, aan waar die magie vandaan kwam. De tatoeages waren een noodzakelijk kwaad.

De anderen besteedden geen aandacht aan me... Nou ja, behalve Zoe. Zij zag er nog steeds verward en angstig uit en wierp voortdurend bezorgde blikken mijn kant op.

‘Misschien gaat er ook nog een andere Moroi mee,’ vervolgde Stanton. ‘Eerlijk gezegd weet ik niet waarom, maar ze stonden erop dat hij bij Mastrano bleef. We hebben gezegd dat hoe minder wij er hoefden te verbergen, hoe beter, maar... Nou ja. Ze vonden het blijkbaar noodzakelijk en zeiden dat ze daar regelingen voor hem zouden treffen. Volgens mij is het ene Ivashkov. Het doet er niet toe.’

‘Waar is het?’ vroeg mijn vader. ‘Waar willen jullie haar naartoe sturen?’

Uitstekende vraag. Ik vroeg me precies hetzelfde af. Mijn eerste fulltime baan bij de alchemisten had me naar de andere kant van de wereld gebracht, naar Rusland. Als de alchemisten van plan waren Jill te verbergen, was het niet te voorspellen naar welke afgelegen plek ze haar zou-

den sturen. Heel even hoopte ik dat we terecht zouden komen in de stad van mijn dromen: Rome. Legendarische kunstwerken en Italiaans eten leken een goede manier om het administratieve werk en de vampiers te compenseren.

‘Palm Springs,’ zei Barnes.

‘Palm Springs?’ echode ik. Dat had ik dus níét verwacht. Als ik aan Palm Springs dacht, zag ik filmsterren en golfbanen voor me. Niet bepaald een reisje naar Rome, maar ook geen pooltocht.

Er verscheen een licht spottend lachje op Stantons gezicht. ‘Dat ligt in de woestijn en de zon schijnt er veel. Totaal onwenselijk voor Strigoï.’

‘Geldt dat dan niet voor Moroi?’ vroeg ik anticiperend. Moroi verbrandden niet in de zon, zoals Strigoï, maar een overmatige blootstelling eraan maakte hen wel zwak en ziek.

‘Jawel,’ bekende Stanton. ‘Maar een beetje ongemak weegt wel op tegen de veiligheid die die plek biedt. Zolang de Moroi het grootste deel van de tijd binnen blijven, is het geen probleem. Bovendien zal het andere Moroi de lust ontnemen erheen te gaan en...’

Het geluid van een autoportier dat voor het raam werd geopend en dichtgegooid, trok ieders aandacht. ‘Aha,’ zei Michaelson. ‘Daar zijn de anderen. Ik doe wel open.’

Hij glipte de studeerkamer uit en liep waarschijnlijk naar de voordeur om wie er dan ook gearriveerd was, binnen te laten. Even later hoorde ik een nieuwe stem tegen Michaelson zeggen: ‘Tja, pa kon niet komen, dus heeft hij mij in mijn eentje gestuurd.’

De deur van de studeerkamer ging open en mijn hart bleef stilstaan.

Nee, dacht ik. Iedereen, behalve hij.

‘Jared,’ zei de nieuwkomer toen hij mijn vader in het oog kreeg. ‘Fijn om je weer te zien.’

Mijn vader, die mij de hele avond nauwelijks een blik waardig had gekeurd, glimlachte zowaar. 'Keith! Ik vroeg me al af hoe het met je was.' Ze schudden elkaar de hand en ik voelde me onpasselijk worden.

'Dit is Keith Darnell,' zei Michaelson tegen de anderen.

'De zoon van Tom Darnell?' vroeg Barnes geïmponeerd. Tom Darnell was een legendarische leider onder de alchemisten.

'De enige echte,' zei Keith opgewekt. Hij was ongeveer vijf jaar ouder dan ik en zijn blonde haar was iets lichter dan het mijne. Ik wist dat veel meisjes hem aantrekkelijk vonden. Maar ik vond hem verachtelijk. Hij was zo'n beetje de laatste die ik hier verwacht had.

'En de zusjes Sage ken je volgens mij al,' voegde Michaelson eraan toe.

Keith richtte zijn blauwe ogen eerst op Zoe; ogen die qua kleur een fractie van elkaar verschilden. Eén oog was gemaakt van glas. Dat staarde wezenloos en roerloos voor zich uit. Het andere knipoogde naar haar, terwijl er een brede grijns op zijn gezicht verscheen.

Hij kan nog knipogen, dacht ik furieus. Die irritante, stomme, neerbuigende knipoog! Maar ja, waarom ook niet? We hadden allemaal gehoord over het ongeluk dat hij dit jaar had gehad, een ongeluk dat hem een oog had gekost. Om de een of andere reden had ik gedacht dat het verlies van een oog een einde zou maken aan dat gekmakende geknipoog.

'Kleine Zoe! Jeetje, wat ben jij groot geworden!' zei hij slijmerig. Ik ben geen gewelddadig type, in de verste verte niet, maar ik wilde hem opeens een dreun verkopen vanwege de manier waarop hij naar mijn zus keek.

Ze slaagde erin naar hem te glimlachen, duidelijk opgelucht om hier een bekend gezicht te zien. Maar toen Keith zich naar mij draaide, waren al die charme en

vriendelijkheid verdwenen. Het gevoel was wederzijds.

De diepe, hartgrondige haat die in me opvlamde, was zo overweldigend dat het me even kostte om iets van een reactie te vertonen. 'Hallo, Keith,' zei ik stijfjes.

Keith deed niet eens een poging om mijn geforceerde beleefdheid te evenaren. Hij wendde zich onmiddellijk tot de oudere alchemisten. 'Wat doet zij hier?'

'We weten dat je gevraagd hebt om Zoe,' zei Stanton effen, 'maar na enig overleg hebben we besloten dat het beter is als Sydney die rol op zich neemt. Haar acties uit het verleden vallen in het niet bij haar ervaring.'

'Nee,' zei Keith meteen, terwijl hij die staalblauwe blik weer op mij richtte. 'Zij kan in geen geval mee, ik ga dit echt niet allemaal laten verpesten door een of ander gestoord vampierliefje. We nemen haar zus.'